

WIJ WILLEM ALEXANDER,
BIJ DE GRATIE GODS,
KONING DER NEDERLANDEN,
PRINS VAN ORANJE-NASSAU,
ENZ. ENZ. ENZ.

Internetconsultatieversie

Besluit van , houdende bepalingen over bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens uit Boek 2 van het Wetboek van Strafvordering (Besluit bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens) KetenID [WGK012289]

Op de voordracht van Onze Minister van Justitie en Veiligheid [datum], nr. ...;

Gelet op de artikelen 2.1.10, zesde lid, 2.7.6, 2.7.24, tweede lid, 2.7.28, eerste lid, 2.7.34, 2.7.43, tweede lid, 2.7.47, vierde lid, 2.7.55 en 2.8.13, vierde lid, van het Wetboek van Strafvordering;

De Afdeling advisering van de Raad van State gehoord (advies van [datum], nr. ...);

Gezien het nader rapport van Onze Minister van Justitie en Veiligheid van, nr. ...;

Hebben goedgevonden en verstaan:

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1.1.1 [nieuw]

In dit besluit wordt verstaan onder de wet: het Wetboek van Strafvordering.

HOOFDSTUK 2

Voorschriften voor inbeslagneming van bepaalde voorwerpen

Artikel 2.1.1 [artikel 94b huidige Wetboek van Strafvordering]

Voor de toepassing van de artikelen 2.7.4 en 2.7.19 van de wet geldt:

- a. dat beslag op vorderingen wordt gelegd en beëindigd door een kennisgeving aan de schuldenaar;
- b. dat beslag op rechten aan toonder of order plaatsvindt door beslag op het papier;
- c. dat bij het leggen van beslag op aandelen en effecten op naam en bij het leggen en beëindigen van beslag op onroerende registergoederen de tussenkomst van de gerechtsdeurwaarder wordt ingeroepen en formaliteiten in acht genomen worden die ingevolge het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering gelden ten aanzien van de mededeling of aanzegging van de inbeslagneming, dan wel de betekening van het proces-verbaal van inbeslagneming, de aantekening, inschrijving of doorhaling in registers en de betekening daarvan aan derden;
- d. dat bij het leggen en beëindigen van beslag op schepen en luchtvaartuigen

formaliteiten in acht genomen worden die ingevolge het Wetboek van Burgerlijke Rechtsvordering gelden ten aanzien van de betekening van het proces-verbaal van inbeslagneming, en ingevolge enige regeling inzake teboekgestelde schepen, onderscheidenlijk luchtvaartuigen ten aanzien van de inschrijving en doorhaling daarvan in registers.

HOOFDSTUK 3

Bewaring van voorwerpen en afwikkeling van beslag

TITEL 3.1

Bewaring van voorwerpen

Artikel 3.1.1 [artikel 2 BIV]

Zo spoedig mogelijk na de inbeslagneming omschrijft de opsporingsambtenaar die het voorwerp heeft inbeslaggenomen het voorwerp op zorgvuldige wijze en waarmerkt hij het voorwerp, zo mogelijk na verpakking op een deugdelijke wijze, met als doel dat te allen tijde de aard van het voorwerp, de herkomst en de reden van de inbeslagneming kan worden vastgesteld.

Artikel 3.1.2 [artikel 1 BIV]

Als bewaarders, bedoeld in artikel 2.7.28, eerste lid, van de wet, worden aangewezen:

a. degene die als kasbeheerder ingevolge artikel 5, eerste lid, van de Regeling financieel beheer van het Rijk is aangewezen bij het openbaar ministerie, voor de bewaring van geld, voor zover het beslag niet dient om de waarheid aan het licht te brengen of in opdracht van de officier van justitie wegens een bijzondere reden op andere wijze moet worden bewaard;

b. de door Onze Minister van Economische Zaken aangewezen dienst voor de bewaring van de navolgende voorwerpen:

1°. levende en dode dieren, daaronder begrepen delen en producten van dieren;

2°. voedingsmiddelen en dranken;

3°. levende en dode planten, daaronder begrepen delen en producten van planten, met uitzondering van de planten, bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet;

4°. diergeneesmiddelen, diervoeders en diervoeders met medicinale werking als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet dieren, kunstmeststoffen, alsmede gewasbeschermingsmiddelen of biociden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden;

c. een op grond van artikel 25, eerste lid, onderdeel c, van de Politiewet 2012 aangewezen ondersteunende dienst voor de bewaring van wapens en munitie als bedoeld in artikel 2 van de Wet wapens en munitie, alsmede de voorwerpen, bedoeld in artikel 3 van die wet;

d. de Koninklijke Nederlandse Munt voor de bewaring van inbeslaggenomen munten ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat deze vals of vervalst zijn;

e. de Nederlandsche Bank, voor de bewaring van inbeslaggenomen bankbiljetten ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat deze vals of vervalst zijn;

f. de Koninklijke marechaussee, voor de bewaring van reis- en verblijfsdocumenten ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat deze vals, vervalst, of op grond van valse gegevens verstrekt zijn, dan wel documenten die voor wat betreft hun vorm en inhoud lijken op een reis- of verblijfsdocument;

g. de Dienst Wegverkeer, voor de bewaring van rijbewijzen en kentekenbewijzen;

h. de Immigratie- en Naturalisatiedienst, voor de bewaring van brondocumenten over identiteit, nationaliteit, huwelijkse staat of hoedanigheid van de houder, met uitzondering van reis- en verblijfsdocumenten, rijbewijzen, diploma's en cijferlijsten;

i. Domeinen Roerende Zaken van het Ministerie van Financiën voor de bewaring van alle andere inbeslaggenomen voorwerpen.

Artikel 3.1.3 [artikel 6 BIV]

De bewaarder draagt zorg dat een voorwerp zodanig wordt opgeslagen, dat het steeds met het minst mogelijke oponthoud voor het opsporingsonderzoek en de berechting beschikbaar kan worden gesteld.

Artikel 3.1.4 [artikel 4 BIV]

Inbeslaggenomen geld wordt zo spoedig mogelijk op de bankrekening van de bewaarder, bedoeld in artikel 3.1.2, onderdeel a, gestort, tenzij de officier van justitie bepaalt dat de bewaarder, bedoeld in artikel 3.1.2, onderdeel d, e of i, dit geld onder zich houdt.

Artikel 3.1.5 [artikel 8 BIV]

Voorwerpen die om bijzondere redenen niet kunnen worden opgeslagen in een opslagplaats die onder beheer van de bewaarder staat, mogen door hem op een andere geschikte plaats in bewaring worden gegeven.

Artikel 3.1.6 [artikel 9 BIV]

1. Indien en voor zolang de opslag op grond van artikel 3.1.5 plaatsvindt in een ruimte in beheer bij een andere in artikel 3.1.2 genoemde bewaarder, wordt deze als de bewaarder van de voorwerpen aangemerkt.
2. Als een geval als bedoeld in het eerste lid zich voordoet stelt de oorspronkelijke bewaarder het openbaar ministerie en de nieuwe bewaarder van het voorwerp hiervan zo spoedig mogelijk in kennis.
3. Het in kennis stellen van het openbaar ministerie vindt plaats door het vastleggen door de oorspronkelijke bewaarder van de overdacht van het voorwerp aan de nieuwe bewaarder in een registratie- en volgsysteem voor inbeslaggenomen voorwerpen, toegankelijk voor het openbaar ministerie. Op diezelfde wijze wordt de nieuwe bewaarder in kennis gesteld, als ook deze bewaarder toegang heeft tot het betreffende registratie- en volgsysteem. In alle andere gevallen worden het openbaar ministerie en de nieuwe bewaarder op andere wijze in kennis gesteld.

Artikel 3.1.7 [artikel 7 BIV]

1. De bewaarders en de ambtenaren die inbeslaggenomen voorwerpen onder zich hebben, nemen de nodige maatregelen tegen beschadiging, waardevermindering en ontvreemding van deze voorwerpen en tegen het ontstaan van gevaar voor personen of goederen door deze voorwerpen.
2. Met betrekking tot voorwerpen die zijn inbeslaggenomen wegens een overtreding van het bepaalde bij of krachtens de Wet dieren dan wel de Plantengezondheidswet worden, indien de daartoe te raadplegen ambtenaar van het Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur van mening is dat de wering van besmettingsgevaar dat eist, door de bewaarder zo spoedig mogelijk na de inbeslagneming de door deze ambtenaar aan te geven maatregelen genomen.

TITEL 3.2

Vernietigen, vervreemden, prijsgeven of bestemmen tot een ander doel

Artikel 3.2.1 [artikel 10 BIV]

1. Onder de voorwerpen, bedoeld in artikel 2.7.31, eerste lid, onderdeel a, van de wet, die niet geschikt zijn voor opslag, zijn in ieder geval begrepen:
 - a. middelen als bedoeld in de artikelen 2, 2a en 3 van de Opiumwet en voorwerpen of stoffen die besmet zijn met deze middelen of deze middelen bevatten;
 - b. voertuigwrakken die een afvalstof zijn als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer;
 - c. gevaarlijke afvalstoffen als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet milieubeheer;
 - d. gevaarlijke stoffen en mengsels in de zin van artikel 3 van de Verordening (EG) nr. 1272/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 (PB EG 2008, L 353);
 - e. voor bederf vatbare dode dieren, delen en producten van dode dieren;
 - f. aan bederf onderhevige voedingsmiddelen en dranken;
 - g. gewasbeschermingsmiddelen of biociden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de Wet gewasbeschermingsmiddelen en biociden;
 - h. diervoeders met gemedicineerde werking als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet dieren;
 - i. diervoeders als bedoeld in artikel 1.1, eerste lid, van de Wet dieren;
 - j. vuurwerk en andere snel ontvlambare of ontplofbare stoffen;
 - k. geneesmiddelen.
2. Ten aanzien van inbeslaggenomen levende dieren overlegt de bewaarder zo spoedig mogelijk met het openbaar ministerie over hetzij een passende wijze van bewaring hetzij een door de officier van justitie te geven bevel tot het prijsgeven of vervreemding om niet of om baat. In het geval dat de onttrekking aan het verkeer zal worden gevorderd, geeft het openbaar ministerie een bevel tot vernietiging.
3. Onder de voorwerpen, bedoeld in artikel 2.7.31, eerste lid, onderdelen b, c en e, van de wet, zijn in ieder geval begrepen:
 - a. voer- en vaartuigen of onderdelen daarvan met een waarde van minder dan € 10.000;
 - b. digitale- gegevensdragers en geautomatiseerde werken;
 - c. elektronica;
 - d. gereedschappen;
 - e. kleding en tassen;
 - f. hulpmiddelen bij de jacht of het stropen;
 - g. dieren die met het oog op de van die dieren afkomstige producten worden gehouden, met uitzondering van de dieren beschermd op grond van de Omgevingswet.

Artikel 3.2.2 [artikel 13 BIV]

1. De opsporingsambtenaar die een inbeslaggenomen voorwerp bedoeld in artikel 3.2.1, eerste lid, onder zich heeft, stelt zich direct met het openbaar ministerie in verbinding, met het verzoek tot het geven van een bevel tot vernietiging. De opsporingsambtenaar draagt zorg voor de uitvoering van het bevel tot vernietiging van middelen als bedoeld in de artikelen 2, 2a en 3 van de Opiumwet op de wijze bepaald in artikel 3.2.4. Artikel 3.2.3 blijft buiten toepassing.
2. Indien het een voorwerp betreft dat is inbeslaggenomen op grond van het bepaalde bij of krachtens een van de in artikel 3.1.7, tweede lid, genoemde wetten, verzoekt de bewaarder of de opsporingsambtenaar die het voorwerp onder zich heeft de officier van justitie direct een bevel tot vernietiging te geven, indien de daartoe te raadplegen ambtenaar van het Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur van mening is dat dit ter wering van besmettelijke dier- en plantenziekten is vereist.

3. Indien een bevel tot vernietiging of vervreemding is gegeven aan de opsporingsambtenaar die het voorwerp onder zich heeft, stelt deze het voorwerp direct ter beschikking van de daarvoor in artikel 3.1.1 aangewezen bewaarder.

Artikel 3.2.3 [artikel 14 BIV]

1. Voordat aan een bevel tot het vernietigen, prijsgeven of bestemmen tot een ander doel dan het onderzoek uitvoering wordt gegeven, wordt de prijs geschat, die het betrokken voorwerp bij verkoop redelijkerwijs zou moeten opbrengen.
2. De schatting vindt plaats door of namens de bewaarder. Indien aannemelijk is dat de waarde van het voorwerp meer bedraagt dan € 35.000 of indien de specifieke aard van het voorwerp daartoe aanleiding geeft, vraagt deze daartoe het oordeel van ten minste één persoon die geacht kan worden goed op de hoogte te zijn van de marktprijzen van dergelijke voorwerpen.
3. De geschatte prijs en het oordeel van de in het tweede lid bedoelde persoon worden in een rapport aan de officier van justitie vermeld.

Artikel 3.2.4 [artikel 15 BIV]

1. Aan een bevel tot het vernietigen of prijsgeven van een voorwerp wordt zo spoedig mogelijk gevolg gegeven op de voor het betrokken voorwerp geschikte wijze, met dien verstande dat in het geval, bedoeld in artikel 3.1.7, tweede lid, aan een bevel tot vernietiging gevolg wordt gegeven op de door de daartoe te raadplegen ambtenaar van het Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur aan te geven wijze.
2. Middelen als bedoeld in de artikelen 2, 2a en 3 van de Opiumwet worden pas vernietigd nadat daarvan een monster is genomen. De vernietiging van deze middelen vindt plaats onder toezicht van een hulpofficier van justitie.
3. De vernietiging is voltooid wanneer aan het voorwerp zijn kenmerkende eigenschappen voorgoed zijn ontnomen.
4. De vernietiging vindt plaats voor rekening en verantwoording van de bewaarder of de opsporingsambtenaar aan wie het bevel is gegeven. Met hetgeen na de vernietiging verkoopwaarde heeft, wordt gehandeld als met voorwerpen waarvoor een bevel tot vervreemding is gegeven.
5. De datum en de wijze van uitvoering van de in dit artikel genoemde maatregelen worden vermeld in een rapport aan de officier van justitie.

Artikel 3.2.5 [artikel 16 BIV]

De bewaarder die een bevel tot vervreemding om baat heeft uitgevoerd ten aanzien van een inbeslaggenomen voorwerp, draagt na de uitvoering van het bevel de opbrengst over aan de bewaarder genoemd in artikel 3.1.2, onderdeel a.

TITEL 3.3

Teruggave van voorwerpen

Artikel 3.3.1 [artikel 3 BIV]

De bewaarder geeft een voorwerp niet af dan tegen een bewijs, waarin de datum van de afgifte, een aanduiding van het voorwerp en de naam en de hoedanigheid van de ontvanger zijn vermeld.

Artikel 3.3.2 [artikel 5 BIV]

Indien de Koninklijke Nederlandse Munt of de Nederlandsche Bank de voorwerpen die hem in bewaring zijn gegeven, nog niet heeft beoordeeld wanneer afgifte van die

voorwerpen wordt gevraagd, vormt hij zijn oordeel, alvorens tot afgifte over te gaan, zo spoedig mogelijk.

Artikel 3.3.3 [artikel 11 BIV]

1. De bewaring, het onderhoud en de teruggave van inbeslaggenomen voorwerpen of de opbrengst daarvan vinden plaats zonder kosten voor degene bij wie het voorwerp werd inbeslaggenomen en voor degene aan wie zij moeten worden teruggegeven.
2. In afwijking van het eerste lid kunnen de werkelijke kosten van opslag en onderhoud aan de rechthebbende in rekening worden gebracht vanaf de tiende dag na die, waarop opdracht tot teruggave werd verleend, indien en voor zolang buiten de schuld van de bewaarder aan die opdracht niet kon worden voldaan.
3. De bewaarder houdt het voorwerp ten aanzien waarvan opdracht tot teruggave is gegeven ter beschikking van de rechthebbende, totdat deze daarop aanspraak maakt, doch niet langer dan de termijn bepaald in artikel 2.7.32, eerste lid, van de wet.
4. Tijdens het beslag geboren nakomelingen van inbeslaggenomen dieren worden aan de rechthebbende afgegeven tegen betaling van de noodzakelijke kosten, gemaakt voor de geboorte en voor de verzorging van de nakomelingen.
5. Tijdens het beslag voortgebrachte producten van dieren en planten worden aan de rechthebbende afgegeven tegen betaling van de noodzakelijke kosten gemaakt voor de oogst en bewaring van deze producten.
6. Wanneer opdracht tot teruggave van gelden of de opbrengst van inbeslaggenomen voorwerpen is gegeven, is de bewaarder de rechthebbende over deze gelden de wettelijke rente voor niet-handelstransacties, bedoeld in artikel 4:98 van de Algemene wet bestuursrecht, verschuldigd. De termijn waarover wettelijke rente verschuldigd is begint te lopen vanaf de dag van inbeslagneming van de gelden, dan wel de dag waarop de inbeslaggenomen voorwerpen zijn vervreemd.
7. De in het zesde lid bedoelde verplichting geldt niet voor inbeslaggenomen geld:
 - a. waarvan het beslag dient om de waarheid aan het licht te brengen;
 - b. dat uit incourante valuta bestaat; of
 - c. dat in opdracht van de officier van justitie wegens een bijzondere reden niet giraal wordt bewaard.

TITEL 3.4

Handhaving van het beslag op sporendragers

(Gereserveerd)

HOOFDSTUK 4

Biometrische kenmerken ter beveiliging of versleuteling

Artikel 4.1.1

Als biometrische kenmerken in de zin van artikel 2.7.43, tweede lid, van de wet, worden aangewezen:

- a. een vingerafdruk;
- b. een opname van de iris; of
- c. een opname van het gezicht.

HOOFDSTUK 5

Telecommunicatiegegevens

Artikel 5.1.1 [artikel 1 Besluit vorderen gegevens telecommunicatie]

In dit hoofdstuk wordt verstaan onder:

- gebruiker: een gebruiker van een communicatiedienst als bedoeld in artikel 2.1.1 van de wet.
- nummer: een nummer als bedoeld in artikel 1.1 van de Telecommunicatiewet.

Artikel 5.1.2 [artikel 2 Besluit vorderen gegevens telecommunicatie]

De volgende gegevens worden aangewezen als gegevens in de zin van de artikelen 2.7.47, eerste lid, 2.7.49, eerste lid, en 2.8.13, vierde lid, van de wet:

- a. de naam, het adres en de woonplaats van de gebruiker;
- b. de nummers van de gebruiker;
- c. de naam, het adres, de woonplaats en het nummer van de natuurlijke persoon of rechtspersoon met wie de gebruiker verbinding heeft, heeft gehad of heeft getracht tot stand te brengen, of van de natuurlijke persoon of rechtspersoon die heeft getracht met de gebruiker verbinding tot stand te brengen;
- d. de datum en het tijdstip waarop de verbinding met de gebruiker tot stand is gebracht en beëindigd en de duur van de verbinding, dan wel, ingeval er geen verbinding tot stand is gekomen, de datum en het tijdstip waarop is getracht verbinding met de gebruiker tot stand te brengen, alsmede de afwijking van dit tijdstip van de wettelijke tijd, bedoeld in artikel 1, eerste lid, van de wet van 16 juli 1958 tot nadere regeling van de wettelijke tijd (Stb. 1958, 352);
- e. de locatiegegevens van het netwerkaansluitpunt dan wel gegevens betreffende de geografische positie van de randapparatuur van een gebruiker ingeval van een verbinding of poging daartoe;
- f. de nummers van de randapparatuur waarvan de gebruiker gebruik maakt of heeft gemaakt;
- g. de soorten diensten waarvan de gebruiker gebruik maakt of heeft gemaakt evenals de daarbij behorende gegevens;
- h. de naam, het adres en de woonplaats van degene die de rekening betaalt voor de openbare telecommunicatiediensten en telecommunicatienetwerken die de gebruiker ter beschikking heeft of heeft gehad, indien deze een ander is dan de gebruiker.

HOOFDSTUK 6

Verslaglegging door opsporingsambtenaren

Artikel 6.1.1 [inhoud ontleend aan: 126nc, zesde lid; 126nd, vijfde lid; 126nda, vierde lid; 126ne, eerste lid; 126nf, vierde lid; 126ng, vijfde lid; 126ni, vierde lid van het huidige Wetboek van Strafvordering]

In geval een bevel tot het verstrekken van gegevens ten behoeve van het onderzoek als bedoeld in Boek 2, Afdeling 7.3.3, van de wet is gegeven, worden de volgende gegevens in het proces-verbaal vermeld:

- a. de gegevens die in het betreffende bevel zijn vermeld;
- b. de gegevens die ter uitvoering van het bevel zijn verstrekt
- c. het strafbare feit, de verdachte en de feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat de voorwaarden voor het kunnen van het bevel zijn vervuld.

HOOFDSTUK 7

Intrekking, inwerkingtreding en citeertitel

Artikel 7.1.1

Het Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (Stb. 1995, 699) en het Besluit vorderen gegevens telecommunicatie (Stb. 2004, 394) worden ingetrokken.

Artikel 7.1.2

Dit besluit treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip.

Artikel 7.1.3

Dit besluit wordt aangehaald als: Besluit bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens.

Lasten en bevelen dat dit besluit met de daarbij behorende nota van toelichting in het Staatsblad zal worden geplaatst.

De Minister van Justitie en Veiligheid,

NOTA VAN TOELICHTING

ALGEMEEN

1. Inleiding

In het nieuwe Wetboek van Strafvordering zijn in Boek 2, Hoofdstuk 7, de bevoegdheden met betrekking tot voorwerpen en gegevens opgenomen. Dit besluit bevat uitvoeringsregels behorende bij dat hoofdstuk. Het betreft allereerst modernisering van reeds bestaande strafvorderlijke algemene maatregelen van bestuur. Nieuw zijn de onderdelen die zien op de bewaring van sporendragers en het ongedaan maken van biometrische beveiliging. In dit besluit onder het nieuwe wetboek zijn de volgende bestaande besluiten overgenomen en dus gemoderniseerd:

- Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (hierna ook: BIV) (Stb. 1995, 699, laatstelijk gewijzigd in 2024 (Stb. 2024, 372);
- Besluit vorderen gegevens telecommunicatie (hierna ook: Bvgt) (Stb. 2004, 394, laatstelijk gewijzigd in 2021 (Stb. 2021, 433);

In deze nota van toelichting wordt in het artikelsgewijs deel steeds aangegeven op welke manier de bepalingen uit de hierboven genoemde besluiten in dit nieuwe besluit zijn overgenomen en welke wijzigingen daarbij ten opzichte van de bestaande teksten zijn aangebracht. Als er inhoudelijks niets wijzigt ten opzichte van de huidige besluiten, wordt de bepaling verder ook niet toegelicht. De tekst van bijna alle bestaande artikelen is gemoderniseerd. Waar nodig zijn artikelen ook aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek. Tot slot zijn in de artikelen de verwijzingen naar andere (wets)bepalingen waar nodig aangepast. Deze werkwijze is binnen het wetgevingsprogramma nieuw Wetboek van Strafvordering ook gehanteerd bij de vaststellingswetten van het nieuwe wetboek. Nieuwe bepalingen in dit besluit worden wel volledig toegelicht.

De grondslagen voor dit besluit zijn gelegen in bepalingen uit Boek 2, Hoofdstuk 7, van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (hierna: de wet) (zie de artikelen 2.7.6, 2.7.24, tweede lid, 2.7.28, eerste lid, 2.7.34, 2.7.43, tweede lid, 2.7.47, vierde lid, en 2.7.55). In Hoofdstuk 1 van dit besluit is de definitie van de wet opgenomen. Hoofdstuk 2 bevat voorschriften voor het leggen en beëindigen van beslag. De vormvoorschriften die in het huidige Wetboek van Strafvordering waren opgenomen over de wijze waarop strafvorderlijk beslag op bepaalde specifieke voorwerpen moet worden gelegd en beëindigd zijn 'verplaatst' naar Hoofdstuk 2 van dit besluit. De inhoud van deze voorschriften is niet gewijzigd. Zie nader de toelichting op Hoofdstuk 2. In Hoofdstuk 3 zijn voorschriften opgenomen voor de bewaring van inbeslaggenomen voorwerpen en afwikkeling van het beslag op voorwerpen. De voorschriften die betrekking hebben op de bewaring van voorwerpen en afwikkeling van beslag (Hoofdstuk 3) betreffen grotendeels een omzetting van het huidige Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (hierna: het BIV). Het BIV bevat een opsomming van bepalingen zonder een indeling daarvan op onderwerp. Dit besluit brengt hierin verandering door de overgenomen voorschriften in te delen op de volgende onderwerpen: voorschriften die betrekking hebben op de beslaglegging en het beëindigen van beslag (Titel 2.1), voorschriften die betrekking hebben op de bewaring van inbeslaggenomen voorwerpen (Titel 3.1), voorschriften die betrekking hebben op het vernietigen, vervreemden, prijsgeven of bestemmen van inbeslaggenomen voorwerpen tot een ander doel (Titel 3.2) en voorschriften die betrekking hebben op de teruggave van inbeslaggenomen voorwerpen (Titel 3.3). Titel 3.4 is gereserveerd voor (nieuwe) regels over het handhaven van het beslag op sporendragers. Dit besluit bevat voor deze titel nog geen uitwerking. Zie nader de toelichting op Titel 3.4.

De nieuwe indeling brengt zoals gezegd mee dat de volgorde waarin de artikelen in het BIV zijn genummerd is gewijzigd. De inhoud van het merendeel van de bepalingen is ongewijzigd gebleven maar op een aantal punten zijn met inbreng vanuit de strafrechtspraktijk belangrijke inhoudelijke verbeteringen doorgevoerd die bijdragen aan een snelle en zorgvuldige afwikkeling van het beslag op voorwerpen en die bijdragen aan een doelmatiger inzet van de schaarse opslagcapaciteit en het zoveel mogelijk voorkomen van onnodig hoge bewaarkosten en waardevermindering. De wijzigingen worden artikelsgewijs toegelicht.

In Hoofdstuk 4 van dit besluit zijn de vormen van biometrische beveiliging aangewezen die op bevel van de officier van justitie ongedaan gemaakt kunnen worden. Hiermee wordt uitvoering gegeven aan artikel 2.7.43, tweede lid, van de wet.

Het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie is opgenomen in Hoofdstuk 5. Ook dit besluit heeft een moderniseringsslag ondergaan.

In een nieuw Hoofdstuk 6 is vervolgens geregeld welke gegevens moeten worden vermeld in het proces-verbaal waarin wordt gerelateerd over de uitvoering van een bevel tot het verstrekken van gegevens ten behoeve van het onderzoek als bedoeld in Boek 2, Afdeling 7.3.3, van de wet. Tot slot bevat Hoofdstuk 7 bepalingen over het intrekken van bestaande besluiten, inwerkingtreding en de citeertitel van dit nieuwe besluit.

Relevante besluiten die berusten op de Telecommunicatiewet

Het Besluit bijzondere vergaring nummergegevens telecommunicatie (Stb. 2002, 31, laatstelijk gewijzigd in 2017 (Stb. 2017. 265)) en het Besluit verstrekking gegevens telecommunicatie (Stb. 2000, 71, laatstelijk gewijzigd in 2022 (Stb. 2022, 95)) berusten primair op de Telecommunicatiewet en vallen daarmee onder de primaire verantwoordelijkheid van het Ministerie van Economische Zaken (EZ). Deze twee besluiten staan inhoudelijk in verband met het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie. Dit Besluit vorderen gegevens telecommunicatie berust wel op het huidige Wetboek van Strafvordering en valt onder primaire verantwoordelijkheid van het Ministerie van Justitie en Veiligheid (JenV).

In het Besluit verstrekking gegevens telecommunicatie, dat als gezegd onder primaire verantwoordelijkheid valt van EZ, worden regels gegeven over de wijze van het vorderen van gegevens voor strafvorderlijk onderzoek. Het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie (primaire verantwoordelijkheid van JenV) regelt welke gegevens kunnen worden gevorderd. Het Besluit bijzondere vergaring nummergegevens telecommunicatie (primaire verantwoordelijkheid van EZ) regelt hoe – (mede) ten behoeve van de strafvordering – afwijkend gebruik van frequentieruimte is toegestaan. Door het Ministerie van EZ zal te zijner tijd worden onderzocht in hoeverre modernisering van de twee besluiten van EZ vereist en wenselijk is, waarbij rekening wordt gehouden met de terminologie van het nieuwe Wetboek van Strafvordering en de wijzigingen die in dit besluit in Hoofdstuk 5 worden doorgevoerd in het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie van JenV.

In de bijlagen bij deze nota van toelichting zijn transponeringstabellen opgenomen.

2. Ontvangen adviezen

PM

3. Uitvoeringsconsequenties

PM

ARTIKELSGEWIJS

HOOFDSTUK 1

Algemene bepalingen

Artikel 1.1.1

Dit hoofdstuk bestaat uit één bepaling met één definitie, te weten die van “de wet”. Waar in het vervolg van dit besluit over de wet wordt gesproken, wordt – evenals in de andere besluiten onder het nieuwe Wetboek van Strafvordering – bedoeld op het nieuwe Wetboek van Strafvordering.

HOOFDSTUK 2

Voorschriften voor inbeslagneming van bepaalde voorwerpen

Dit hoofdstuk bevat voorschriften die betrekking hebben op de inbeslagneming zelf, te weten: voorschriften over de formaliteiten die moeten worden nageleefd bij het leggen en beëindigen van beslag op voorwerpen.

Artikel 2.1.1 [voorschriften voor inbeslagneming van bepaalde voorwerpen]

Artikel 2.7.6 van de wet vormt de grondslag voor deze bepaling waarin artikel 94b van het huidige Wetboek van Strafvordering ongewijzigd is overgenomen. Het bevat vormvoorschriften, formaliteiten die gelden voor het leggen en beëindigen van beslag op vorderingen, rechten aan toonder en order, aandelen en effecten op naam, onroerende registergoederen, schepen en luchtvaartuigen. Voor alle andere voorwerpen, in het bijzonder roerende zaken volgt uit de definitiebepaling van artikel 2.1.1 van de wet dat inbeslagneming plaatsvindt door het onder zich gaan nemen of gaan houden van een voorwerp ten behoeve van de strafvordering.

HOOFDSTUK 3

Bewaring van voorwerpen en afwikkeling van het beslag

Dit hoofdstuk bevat in de eerste plaats voorschriften die betrekking hebben op de bewaring van inbeslaggenomen voorwerpen. In Titel 3.1 zijn bepalingen over de bewaring van voorwerpen overgenomen uit het BIV. Het betreft voorschriften met betrekking tot het omschrijven en waarmerken van inbeslaggenomen voorwerpen, aangewezen bewaarders van inbeslaggenomen voorwerpen, de opslag van deze voorwerpen en een zorgvuldige bewaring ervan. Het gaat in het bijzonder om de artikelen 1, 2, 4 en 6 tot en met 9 van het BIV.

Hoofdstuk 3 bevat verder voorschriften die betrekking hebben op de afwikkeling van beslag op voorwerpen. De voorschriften voor het vernietigen, vervreemden, prijsgeven of bestemmen van inbeslaggenomen voorwerpen tot een ander doel zijn opgenomen in Titel 3.2. Het betreft de artikelen 10 en 13 tot en met 16 van het BIV. De voorschriften die betrekking hebben op de teruggave van inbeslaggenomen voorwerpen zijn opgenomen in Titel 3.3. Het betreft de artikelen 3, 5, 11 en 12 van het BIV. Tot slot is Titel 3.4 gereserveerd voor een regeling over het handhaven van het beslag op sporendragers.

TITEL 3.1

Bewaring van voorwerpen

Artikel 3.1.1 [omschrijven en waarmerken van voorwerpen]

Deze bepaling is overgenomen uit artikel 2 van het BIV. Het artikel bevat een registratievoorschrift dat van belang is voor de wijze waarop inbeslaggenomen voorwerpen worden aangeboden aan de bewaarder. Beoogd wordt dat voorwerpen die zijn inbeslaggenomen en moeten blijven bewaard voldoende worden gespecificeerd, zodat (later) geen misverstanden ontstaan over welke voorwerpen in beslag zijn genomen en in welke staat ze verkeren. Indien de aangeboden voorwerpen onvoldoende zijn gespecificeerd, vooral indien het een grote hoeveelheid afzonderlijke voorwerpen betreft, zal de bewaarder kunnen weigeren deze in ontvangst te nemen (zo volgt uit de oorspronkelijke nota van toelichting bij de inwerkingtreding van het BIV, Stb. 1995, 699, p. 10). Naast het proces-verbaal van inbeslagneming en de kennisgeving van inbeslagneming, is het registreren en waarmerken van een inbeslaggenomen voorwerp van belang om zicht te houden op de bewaring van het voorwerp. Registratie kan bijvoorbeeld in een of meer digitale beslagregistratie- en volgsystemen. Van de huidige bepaling is de tekst gemoderniseerd. Inhoudelijk is het voorschrift niet gewijzigd. Wel wordt in het artikel niet langer onderscheid gemaakt tussen de inbeslagnemende 'opsporingsambtenaar' en 'buitengewone opsporingsambtenaar'. Dit onderscheid is gelet op de strekking van de bepaling niet nodig. Ook de buitengewone opsporingsambtenaar is immers opsporingsambtenaar. Tot slot wordt opgemerkt dat bij het omschrijven van het voorwerp kan worden volstaan met een korte duiding, aangevuld met foto's en video's van het voorwerp waarop de staat van het voorwerp goed is vastgelegd.

Artikel 3.1.2 [bewaarders]

Deze bepaling wijst de bewaarders aan van de voorwerpen waarvan de inbeslagneming ervan heeft plaatsgevonden door het feitelijk onder zich nemen of houden van het voorwerp door een opsporingsambtenaar. Met dit artikel wordt dus de aanwijzing van de bewaarders, bedoeld in artikel 2.7.28, eerste lid, van de wet, nader geregeld. De tekst van artikel 1 van het BIV is in dit artikel in gemoderniseerde vorm overgenomen. Allereerst is de verwijzing in de aanhef naar artikel 118 van het huidige wetboek omgenummerd naar artikel 2.7.28, eerste lid van de wet. De bepaling bestaat uit de onderdelen a tot en met i. In onderdeel a, dat als bewaarder van inbeslaggenomen geld aanmerkt degene die ingevolge artikel 3, eerste lid, van het Besluit kasbeheer 2012 in verbinding met artikel 1, derde lid, onder a, van de Regeling kasbeheer 2012 is aangewezen als kasbeheerder bij het openbaar ministerie, worden de verwijzingen naar dat Besluit en die Regeling aangepast. Beide regelingen zijn immers met de inwerkingtreding van de Regeling financieel beheer van het Rijk komen te vervallen. Artikel 3, eerste lid, van het Besluit belegde het voeren van het kasbeleid (beleid ten aanzien van het kasbeheer) van het Rijk bij de Minister van Financiën en artikel 1, derde lid onderdeel a, van de Regeling bepaalde dat ten behoeve van het kasbeheer kasbeheerders worden aangewezen. Een met deze bepalingen vergelijkbare regeling bevat artikel 5 van de Regeling financieel beheer van het Rijk. Dat artikel bepaalt dat de ministers en de colleges, elk met betrekking tot de begroting of taak waarvoor hij verantwoordelijk is, zorg dragen voor een administratieve organisatie ten aanzien van onder meer het financieel beheer, waarvan het kasbeheer een onderdeel is (zie artikel 1.1 van de Comptabiliteitswet). Onderdeel a is ook aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door de woorden 'de waarheid aan de dag brengen' te vervangen door 'de waarheid aan het licht brengen' en 'op last van' te vervangen door 'in opdracht van'.

In onderdeel d is 'geschonden' geschrapt omdat de Koninklijke Nederlandse Munt en de Nederlandsche Bank niet optreden als bewaarder van inbeslaggenomen geld dat niet vals of vervalst is maar wel beschadigd is of is geraakt (bijvoorbeeld doordat forensisch onderzoek daaraan is verricht). Het 'geschonden' geld wordt wel eerst ter omwisseling aangeboden aan de Nederlandse Koninklijke Munt of de Nederlandsche Bank en

vervolgens gestort op de bankrekening van de kasbeheerder die als bewaarder optreedt van dit geld (zie ook de toelichting bij artikel 3.1.4).

Artikel 3.1.3 [zonder oponthoud beschikbaar stellen]

Dit artikel schrijft voor dat een bewaarder een opgeslagen voorwerp snel ter beschikking moet stellen. In de bepaling is artikel 6 van het BIV zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen. Wel is de bepaling aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door 'het onderzoek' te vervangen door 'het opsporingsonderzoek en de berechting'. Dit betreft tevens een verduidelijking, aangezien een voorwerp voor zowel het opsporingsonderzoek als de berechting beschikbaar kan worden gesteld.

Artikel 3.1.4 [storten inbeslaggenomen geld]

Artikel 4 van het BIV is zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen in deze bepaling. De bepaling heeft betrekking op het 'giraal maken' van inbeslaggenomen geld (munten en bankbiljetten) door dit geld te storten op de bankrekening van de als bewaarder aangewezen kasbeheerder. Buitenlandse munteenheden dienen daartoe eerst in Euro te worden gewisseld. Buitenlandse munteenheden die niet inwisselbaar zijn in Euro en daarom niet kunnen worden afgestort, worden als 'andere inbeslaggenomen voorwerpen' in bewaring gegeven aan Domeinen Roerende Zaken (artikel 3.1.2, onderdeel i). Uiteraard gaat het bij deze bepaling om inbeslaggenomen geld dat aan de kasbeheerder in bewaring mag worden gegeven. Vals of vervalst (buitenlands en eigen) geld wordt niet aan de kasbeheerder in bewaring gegeven maar aan de Nederlandse Koninklijke Munt respectievelijk de Nederlandsche Bank. Dit geld wordt dus niet giraal gemaakt door het storten ervan op de bankrekening van de kasbeheerder. Vals of vervalst geld zal in de regel later worden onttrokken aan het verkeer. Inbeslaggenomen geld dat niet vals of vervalst is maar wel beschadigd is of is geraakt (bijvoorbeeld doordat forensisch onderzoek daaraan is verricht) wordt eerst ter omwisseling aangeboden aan de Nederlandse Koninklijke Munt of de Nederlandsche Bank en vervolgens gestort op de bankrekening van de kasbeheerder die als bewaarder optreedt van dit geld.

Artikel 3.1.5 [voorwerpen opslaan op een andere plaats]

Deze bepaling ziet op voorwerpen die om bijzondere reden niet kunnen worden opgeslagen in een opslagplaats die onder beheer van de bewaarder staat. De tekst van artikel 8 van het BIV is gemoderniseerd, doch zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen in dit artikel.

Artikel 3.1.6 [aanmerken van een andere bewaarder]

In dit artikel is artikel 9 van het BIV overgenomen. De bepaling heeft betrekking op de mogelijkheid dat een voorwerp wordt opgeslagen bij ofwel bewaard door een andere bewaarder dan de in artikel 3.1.2 aangewezen bewaarder van dit soort voorwerpen (eerste lid) en het in kennis stellen van het openbaar ministerie en de nieuwe bewaarder daarvan (het tweede en het derde lid).

In het eerste lid is de tekst van de huidige bepaling gemoderniseerd. In het tweede lid is de 'inkennisstellingsregeling' vereenvoudigd. Dit artikellid bepaalt dat zowel het openbaar ministerie als de nieuwe bewaarder ervan in kennis worden gesteld dat die nieuwe bewaarder optreedt als bewaarder van het voorwerp. Hiermee komt de oorspronkelijk voorgeschreven verzending van een afschrift van de schriftelijke inkennisstelling aan de nieuwe bewaarder van het voorwerp te vervallen. Verder wordt niet langer bepaald dat het 'in kennis stellen' schriftelijk moet plaatsvinden; uit artikel

1.9.1, tweede lid, van de wet vloeit al voort dat het 'in kennis stellen' in de regel schriftelijk plaatsvindt.

Het derde lid is nieuw en stelt nadere regels over hoe het in kennis stellen in dit concrete geval plaatsvindt, namelijk in de regel digitaal door vastlegging van de overdracht van het voorwerp aan de nieuwe bewaarder in een beslagregistratie- en volgsysteem. Van belang is dat duidelijkheid bestaat - voor het openbaar ministerie en de oorspronkelijke en de nieuwe bewaarder - over waar een voorwerp wordt opgeslagen en wie verantwoordelijkheid draagt voor de (zorgvuldige) bewaring daarvan (zo volgt uit de nota van toelichting op de wijziging van het BIV in 2012, Stb. 2012, 168, p. 10). Die duidelijkheid is niet alleen van belang in geval het voorwerp voor het opsporingsonderzoek of de berechting ter beschikking moeten worden gesteld (artikel 3.1.3), maar ook voor beslissingen die worden genomen met betrekking tot de afwikkeling van het beslag op het voorwerp. Een deugdelijk digitaal registratie- en volgsysteem waarin de opslagplaats van het inbeslaggenomen voorwerp en de ten aanzien daarvan genomen bewaarbeslissingen worden vastgelegd, biedt de vereiste duidelijkheid over waar het voorwerp is opgeslagen en wie als bewaarder daarvan optreedt. Hoofdregel is daarom dat voor het in kennis stellen van het openbaar ministerie wordt volstaan met het door de oorspronkelijke bewaarder vastleggen van de overdracht van het voorwerp aan de nieuwe bewaarder in een beslagregistratie- en volgsysteem dat toegankelijk is voor het openbaar ministerie. Is dit systeem ook voor de nieuwe bewaarder toegankelijk, dan kan ook voor het in kennis stellen van deze bewaarder door de oorspronkelijke bewaarder worden volstaan met vastlegging in het betreffende beslagregistratie- en volgsysteem. Langs deze weg kunnen het openbaar ministerie en de nieuwe aangewezen bewaarder van de afwijkende situatie in kennis worden gesteld. Is het voor de oorspronkelijke bewaarder niet mogelijk om de overdracht van het voorwerp aan de nieuwe bewaarder vast te leggen in een beslagregistratie- en volgsysteem waar het openbaar ministerie respectievelijk de nieuwe bewaarder toegang tot heeft, dan vindt het in kennis stellen aan de betreffende afzonderlijk, op andere wijze plaats.

Artikel 3.1.7 [maatregelen voor zorgvuldige bewaring]

Artikel 7 van het BIV is - met modernisering van de tekst - zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen in deze bepaling. Voorgeschreven wordt dat de bewaarders en de ambtenaren de maatregelen nemen om onder meer beschadiging en ontvreemding van de voorwerpen tegen te gaan. In het tweede lid wordt het 'Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie' vervangen door het 'Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur'. Verder wordt de verwijzing naar de inmiddels vervallen 'Gezondheids- en welzijnswet' veranderd in een verwijzing naar de Wet dieren, welke wet in plaats van de Gezondheids- en welzijnswet is gekomen. Ook de verwijzing naar de Plantenziektenwet is vervangen door een verwijzing naar de Plantengezondheidswet.

TITEL 3.2

Vernietigen, vervreemden, prijsgeven of bestemmen tot een ander doel

Artikel 3.2.1 [niet te bewaren voorwerpen]

Eerste en tweede lid

Dit artikel is de opvolger van artikel 10 van het BIV. Het eerste lid bevat één inhoudelijke wijziging. Dat betreft het toevoegen van artikel 2a van de Opiumwet aan onderdeel a. Deze bepaling bevat een verbod op de verdovende middelen die ook worden aangeduid als Nieuwe Psychoactieve Stoffen. Uiteraard zijn deze middelen, net als de middelen bedoeld in de artikelen 2 en 3 van de Opiumwet (hard- en softdrugs), niet geschikt voor opslag. In het eerste lid, onderdeel d, wordt de verwijzing naar

gevaarlijke stoffen en preparaten in de zin van artikel 2 van Richtlijn 79/831/EEG aangepast. Deze richtlijn is stilzwijgend opgeheven door de van kracht zijnde Verordening 1272/2008/EG. Die verordening geeft in artikel 2 een definitie van 'stoffen' en 'mengsels' en bepaalt in artikel 3 wat onder 'gevaarlijke stoffen en mengsels' wordt verstaan. In de verordening wordt niet gesproken van 'preparaten' maar van 'mengsels', welk woord hetzelfde betekent als preparaten in de zin van de Richtlijn. Daarom wordt ook in onderdeel d het woord 'preparaten' vervangen door 'mengsels'. Het eerste en tweede lid bevatten verder geen inhoudelijke wijzigingen.

Derde lid

In deze bepaling zijn enkele aanpassingen gedaan ten opzichte van de regeling in artikel 10 van het BIV. Deze regeling sluit om redenen die hieronder worden uiteengezet niet meer aan bij de strafrechtspraktijk en is op diverse punten verouderd. Vanuit de strafrechtspraktijk is aangedrongen op een inhoudelijke modernisering van deze regeling.

In de eerste plaats zijn het derde en vierde lid van artikel 10 BIV samengevoegd. Dit betreft categorieën voorwerpen waarvan de kosten van bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot hun waarde (artikel 2.7.31, eerste lid, onderdeel b, van de wet) en voorwerpen die vervangbaar zijn en hun tegenwaarde op eenvoudige wijze kan worden bepaald (artikel 2.7.31, eerste lid, onderdeel c, van de wet). Vanwege de onderlinge overlap van deze categorieën, waarvan ook in de strafrechtspraktijk is gebleken, zijn deze categorieën in dit lid samengevoegd.

In de tweede plaats is het toepassingsbereik van het derde lid uitgebreid tot de voorwerpen, genoemd in artikel 2.7.31, eerste lid, onderdeel e, van de wet. Daardoor heeft het derde lid ook betrekking op voorwerpen die zijn inbeslaggenomen ter bewaring van het recht op verhaal als bedoeld in artikel 2.7.19 van de wet, terwijl die voorwerpen naar verwachting aan aanzienlijke waardevermindering onderhevig zijn.

In de derde plaats zijn ook wijzigingen aangebracht in de categorieën van voorwerpen en de drempelbedragen die het BIV nu hanteert. Deze wijzigingen worden hieronder toegelicht.

Onderdeel a

Een groot deel van de voorwerpen die jaarlijks in beslag worden genomen betreft motorvoertuigen zoals auto's en motoren. Ten aanzien van deze categorie voorwerpen geldt dat de waarde eenvoudig kan worden bepaald door taxatie en deze voorwerpen – met uitzondering van unieke exemplaren – vervangbaar zijn en de waarde in korte tijd aanzienlijk afneemt. Bewaring van deze categorie voorwerpen brengt vaak hoge kosten met zich, mede doordat deze voorwerpen doorgaans langere tijd door een bewaarder onder zich worden gehouden, in afwachting van een beslissing van de officier van justitie over beëindiging van het beslag. Het merendeel van de inbeslaggenomen auto's heeft een hogere waarde dan het grensbedrag in het huidige BIV, van maximaal €3.000,-. Auto's met een hogere waarde dan het grensbedrag kunnen minder gemakkelijk worden vervreemd, omdat in deze gevallen telkens een afweging van alle betrokken belangen dient plaats te vinden of de bewaring kan worden beëindigd. Hierdoor neemt de hoeveelheid inbeslaggenomen auto's die in bewaring worden gehouden toe ten opzichte van het aantal auto's dat kan worden vervreemd. Daar waar de bewaarkosten met het verloop van de tijd toenemen, neemt de waarde van het inbeslaggenomen voorwerp met het verstrijken van de tijd af. Het gevolg hiervan is dat de kosten van bewaring niet in een redelijke verhouding staan tot de waarde van de voorwerpen. Dit is vanwege de noodzaak tot beperking van de kosten van de strafrechtspleging en ingeval inbeslagneming heeft plaatsgevonden met het oog op zekerstelling van het recht tot verhaal, onwenselijk. Door de hoge bewaarkosten en verminderde waarde van het voorwerp worden per saldo lagere verhaalopbrengsten gerealiseerd. Tegen deze achtergrond wordt het mogelijk gemaakt om voortaan tot vervreemding van

inbeslaggenomen voorwerpen over te gaan indien de waarde daarvan minder dan €10.000,- bedraagt.

Met verhoging van het grensbedrag worden de kosten van bewaring en de waarde van inbeslaggenomen voorwerpen meer met elkaar in evenwicht gebracht. Met betrekking tot de hoogte van het bedrag is aangesloten bij de praktijk waaruit blijkt dat de kosten voor bewaring van voorwerpen met een waarde onder €10.000,- gemiddeld genomen hoger zijn dan de opbrengst die met vervreemding van deze voorwerpen uiteindelijk wordt behaald, nadat de rechterlijke beslissing onherroepelijk is. Met de waarde van een voorwerp wordt hier bedoeld de waarde waartegen een vergelijkbaar voertuig binnen een redelijke termijn daadwerkelijk wordt verkocht. De vraagprijs van een voorwerp en de emotionele waarde die een voorwerp voor de bezitter kan hebben, zijn niet van invloed op de economische waarde van een voorwerp.

Door verhoging van het grensbedrag wordt het aantal gevallen waarin tot eerdere vervreemding kan worden overgegaan aanzienlijk vergoot. Ten eerste omdat door het verhoogde bedrag aanzienlijk meer voorwerpen – voornamelijk auto's – onder het bereik van deze regeling vallen. Ten tweede behoeft ten aanzien van voorwerpen genoemd in het derde lid geen individuele belangenafweging te worden gemaakt of deze voorwerpen kunnen worden vervreemd, vernietigd, prijsgegeven, of tot een ander doel kunnen worden bestemd. Dit laat onverlet dat de officier van justitie gehouden is per voorwerp een bevel tot beëindiging van de bewaring te geven.

Naast de verhoging van het grensbedrag worden de categorieën voorwerpen waarop artikel 2.7.31, eerste lid, onderdelen b, c en e, van de wet betrekking heeft uitgebreid. De in artikel 10, derde en vierde lid, van het huidige BIV genoemde categorie "auto's en motoren" wordt verbreed tot alle voer- en vaartuigen, zoals auto's, (brom)fietsen, motoren en schepen. De achtergrond hiervan is dat andere voer- en vaartuigen dan auto's en motoren, zoals scooters, elektrische fietsen en boten, steeds geavanceerder en duurder worden, waardoor het verschil in waarde met auto's en motoren kleiner is geworden en de bewaarkosten vergelijkbaar zijn.

Onderdelen b en c

De in het BIV gebruikte terminologie van de categorieën "audio en videoapparatuur" en "computers" is gewijzigd in "digitale-gegevensdragers en geautomatiseerde werken" en "elektronica". Hiermee is de terminologie in lijn gebracht met de in de wet gehanteerde terminologie (zie artikel 2.1.1 van de wet), toekomstbestendig gemaakt en meer in lijn gebracht met technologische en maatschappelijke ontwikkelingen. Onder deze categorie vallen bijvoorbeeld ook mobiele opslagapparaten, smartphones en spelcomputers.

Onderdelen d en e

Verder zijn enkele categorieën van voorwerpen toegevoegd aan het derde lid. Dit betreft gereedschappen (onderdeel d) en kleding en tassen (onderdeel e). Deze voorwerpen worden – evenals geautomatiseerde werken en digitale-gegevensdragers (onderdeel b) en elektronica (onderdeel c) – vaak inbeslaggenomen met het oog op verbeurdverklaring of bewaring van het recht tot verhaal terwijl naderhand blijkt dat de waardevermindering van deze voorwerpen mede in verhouding tot de kosten van de bewaring nopen tot vervreemding. Met toevoeging van deze categorieën voorwerpen wordt aangesloten bij het binnen het openbaar ministerie ingezette beleid tot het sneller beslissen over de afhandeling van het beslag, zodat de inbeslagneming van voorwerpen zowel naar aantal als duur zoveel mogelijk wordt beperkt. Hiervoor is van belang dat de officier van justitie zich rekenschap geeft van het belang van de inbeslagneming van voorwerpen en het voortduren van het beslag.

Onderdelen f en g

De categorieën voorwerpen genoemd in de onderdelen f en g van het derde lid zijn ongewijzigd overgenomen uit artikel 10, derde lid, onder 3, respectievelijk artikel 10, vierde lid, onder 1, van het BIV. De speciale voorziening die in onderdeel g is getroffen

om voor levende dieren kort na de inbeslagneming een passende bestemming te vinden blijft hiermee bestaan. Dit is van belang met oog op de nadelige effecten van de bewaring voor levende dieren en de hoge kosten van de bewaring. De hulpmiddelen bij de jacht waar onderdeel f betrekking op heeft, betreffen evenals de voorwerpen genoemd in de onderdelen a tot en met e, voorwerpen waarbij een snelle beslissing over beëindiging van de bewaring bijdraagt aan het beschikbaar houden van de schaarse opslagcapaciteit voor andere inbeslaggenomen voorwerpen, en onnodig hoge bewaarkosten en waardevermindering zoveel mogelijk wordt voorkomen.

Ten slotte wordt over het derde lid nog het volgende opgemerkt. Ten aanzien van inbeslaggenomen voorwerpen die wel onder de reikwijdte van artikel 2.7.31 van de wet vallen, maar niet in het derde lid worden genoemd, zoals voer- en vaartuigen met een waarde van €10.000,- of hoger, dient de officier van justitie op basis van de aan hem toekomende beleidsvrijheid na afweging van alle betrokken belangen per geval te beslissen of tot beëindiging van de bewaring kan worden overgegaan. Evenmin als het geval is onder het huidige BIV is beoogd de bewaring te beëindigen van voorwerpen die vanwege hun uniciteit onvervangbaar zijn, zoals klassieke auto's, sieraden, kunst en antiek.

Artikel 3.2.2 [bevel aan opsporingsambtenaar]

In deze bepaling is artikel 13 van het BIV overgenomen. De tekst van de bepaling is gemoderniseerd en ook aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door '(verlenen van) een/de machtiging' te vervangen door '(geven van) een/het bevel'. In het eerste lid is artikel 2a van de Opiumwet toegevoegd. Dit houdt verband met de toevoeging van deze bepaling aan artikel 3.2.1, eerste lid, onderdeel a (zie ook de toelichting op artikel 3.2.1). In het tweede lid wordt het 'Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie' vervangen door 'Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur'.

Artikel 3.2.3 [schatting van de prijs]

Artikel 14 van het BIV is - met modernisering van de tekst - zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen in deze bepaling. Het artikel schrijft voor dat voorafgaand aan een bevel tot vernietiging een schatting van de prijs van het voorwerp vooraf gaat. Het eerste lid is aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door het woord 'machtiging' te vervangen door 'bevel'. In het derde lid wordt 'deskundige' vervangen door 'persoon'. Met deskundige wordt in het derde lid bedoeld een persoon als bedoeld in het tweede lid. Omdat deze persoon niet een deskundige in de zin van de wet behoeft te zijn, is de terminologie aangepast.

Artikel 3.2.4 [wijze van vernietigen]

Dit artikel gaat over het vernietigen van voorwerpen na een daartoe gegeven bevel. Het tweede lid bevat één inhoudelijke wijziging: artikel 2a van de Opiumwet is toegevoegd. Dit houdt verband met de toevoeging van dit artikel aan artikel 3.2.1, eerste lid, onderdeel a (zie ook de toelichting op artikel 3.2.1). In de bepaling is artikel 15 van het BIV verder zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen. De tekst van de bepaling is gemoderniseerd en ook aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door '(verlenen van) een/de machtiging' te vervangen door '(geven van) een/het bevel'. In het eerste lid wordt het 'Ministerie van Economische Zaken, Landbouw en Innovatie' vervangen door het 'Ministerie van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur' en verder is de verwijzing naar artikel 7 van het BIV omgenummerd.

Artikel 3.2.5 [overdragen opbrengst]

Artikel 16 van het BIV is in deze bepaling zonder inhoudelijke wijzigingen overgenomen. Dit artikel heeft betrekking op het overdragen van de opbrengst van een bevel tot vervreemding. De tekst van de bepaling is aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door het woord 'machtiging' te vervangen door 'bevel'. Ook zijn de verwijzingen in de bepaling naar artikelen van het BIV omgenummerd.

TITEL 3.3

Teruggave van voorwerpen

Artikel 3.3.1 [bewijs van afgifte]

In dit artikel is artikel 3 van het BIV is ongewijzigd overgenomen. De bepaling verplicht tot een bewijs van afgifte.

Artikel 3.3.2 [bankbiljetten en munten]

In dit artikel is artikel 5 van het BIV overgenomen. Het artikel bepaalt dat de Nederlandse Koninklijke Munt zo spoedig een oordeel moet vormen over de voorwerpen die hem in bewaring zijn gegeven en waarvan de afgifte wordt gevraagd. Het gaat dan om munten ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat deze vals, vervalst of geschonden zijn (artikel 3.1.2, onderdeel d). Bankbiljetten ten aanzien waarvan het vermoeden bestaat dat ze vals of vervalst zijn worden bewaard bij de Nederlandsche Bank (artikel 3.1.2, onderdeel e). Ook ten aanzien van deze voorwerpen is het wenselijk dat indien hun afgifte wordt gevraagd, zij zo spoedig mogelijk worden beoordeeld door hun bewaarder. Aan de bepaling wordt daarom na 'de Nederlandse Koninklijke Munt' toegevoegd 'of de Nederlandsche Bank'.

Artikel 3.3.3 [kosten en opbrengsten]

Artikel 11 van het BIV is in dit artikel overgenomen. De bepaling heeft onder meer betrekking op de kosten van de opslag, de opbrengsten van inbeslaggenomen voorwerpen en de bewaring van een inbeslaggenomen voorwerp voor de persoon aan wie de teruggave van dat voorwerp is bevolen. De tekst van de bepaling is gemoderniseerd en ook aangepast aan de terminologie van het nieuwe wetboek door in het zevende lid de woorden 'de waarheid aan de dag brengen' te vervangen door 'de waarheid aan het licht brengen' en 'op last van' te vervangen door 'in opdracht van' de officier van justitie. Verder is het derde lid aangepast, zodat het beter aansluit bij het nieuwe artikel 2.7.32, eerste lid, van de wet. Uit dit artikel volgt dat de bewaarder met een voorwerp waarvan de teruggave aan een persoon is bevolen kan handelen als ware het verbeurdverklaard, indien drie maanden zijn verstreken nadat de persoon aan wie de teruggave is bevolen in kennis is gesteld van het bevel, maar deze geen aanspraak op afgifte van het voorwerp heeft gemaakt. Het ligt niet in de rede dat de bewaarder de bewaring van het terug te geven voorwerp - zoals uit het huidige derde lid van artikel 11 kan worden afgeleid - bij die stand van zaken kan beëindigen vóórdat de driemaandetermijn bedoeld in artikel 2.7.32, eerste lid, van de wet is verstreken. Uiteraard hoeft de bewaring van het voorwerp niet drie maanden voort te duren als de persoon aan wie de teruggave is bevolen binnen die termijn ter kennis heeft gegeven geen aanspraak te willen maken op het voorwerp. De regeling van artikel 2.7.32, eerste lid, van de wet brengt verder mee dat het huidige artikel 12 van het BIV overbodig is. Daarom komt deze bepaling te vervallen.

TITEL 3.4

Handhaving van het beslag op sporendragers

Deze titel is gereserveerd voor een regeling over het handhaven van het beslag op sporendragers. Met deze regeling, die nog wordt voorbereid, wordt uitvoering gegeven aan artikel 2.7.24, tweede lid, van de wet. Mede aan de hand van de uitvoeringsconsequenties zal een afweging worden gemaakt van de gevallen waarin het beslag op sporendragers gehandhaafd dient te blijven en voor welke duur.

HOOFDSTUK 4

Biometrische kenmerken ter beveiliging of versleuteling

Artikel 4.1.1

In artikel 2.7.43, tweede lid, van de wet is bepaald dat de officier van justitie een bevel kan geven tot het ongedaan maken van de biometrische beveiliging van een digitale-gegevensdrager of een geautomatiseerd werk of de biometrische versleuteling van gegevens die daarop zijn opgeslagen. Ook de rechter-commissaris kan dit bevel geven, als hij op grond van de artikelen 2.10.1 tot en met 2.10.4, van de wet onderzoek doet (vgl. artikel 2.7.68, eerste lid, van de wet).

In de wet is bepaald dat de biometrische kenmerken waarop het bevel betrekking kan hebben, worden aangewezen bij algemene maatregel van bestuur. Daar geeft het onderhavige artikel invulling aan.

Voor een definitie van de term “biometrische gegevens” wordt aangesloten bij de definitie die is gehanteerd in de Wet politiegegevens. Artikel 1, onderdeel s, van de Wet politiegegevens luidt: biometrische gegevens zijn persoonsgegevens die het resultaat zijn van een specifieke technische verwerking met betrekking tot de fysieke, fysiologische, of gedragskenmerken van een natuurlijke persoon op grond waarvan de eenduidige identificatie van die persoon mogelijk is of bevestigd wordt, zoals afbeeldingen van het gezicht of dactyloscopische gegevens. In de context van de bevoegdheid van artikel 2.7.43, tweede lid, van de wet worden biometrische gegevens gebruikt om een digitale-gegevensdrager of geautomatiseerd werk te ontgrendelen. Deze gegevens worden daarbij niet opgeslagen.

Bij biometrische kenmerken die worden ingezet ter beveiliging of versleuteling kan dus, zoals ook volgt uit de memorie van toelichting op artikel 2.7.43 van de wet, worden gedacht aan een vingerafdruk, een opname van de iris of een opname van het gezicht. In de memorie van toelichting wordt verder aangegeven dat in de toekomst ook andere lichaamskenmerken zouden kunnen worden gebruikt voor biometrische beveiliging. De voorbeelden die hierbij worden gegeven zijn geur, bloedvaten, DNA, bloedsomloop en handpalmafdrukken. Ook kunnen deze verschillende biometrische kenmerken in combinatie worden gebruikt als beveiliging, bijvoorbeeld het meten van de bloedsomloop in combinatie met de juiste vingerafdruk of de vingerafdruk in combinatie met gezichtsherkenning. Zover is het echter nog niet, zo blijkt ook uit de evaluatie van de Innovatiewet pilot Gegevens na beslag (B. de Wilde, M. Boiten, M. Hanswijk, S. Stone en T. van der Vorst, *Evaluatie Innovatiewet Strafvordering Pilots Gegevens na beslag, Audiovisuele registratie en Hulpofficier van Justitie*, WODC 2024, p. 91). De bevoegdheid tot het ongedaan maken van biometrische beveiliging of versleuteling is door middel van de Innovatiewet Strafvordering ook opgenomen in het huidige Wetboek van Strafvordering (artikel 558). Daarin is de bevoegdheid op het niveau van de wet beperkt tot biometrische beveiliging in de vorm van een vingerafdruk of een opname van de iris of het gezicht. Dat zijn ook de vormen van biometrische beveiliging die vooralsnog het meest worden toegepast. Uit het genoemde evaluatierapport uit 2024 blijkt dat er in de pilot die is uitgevoerd op basis van de Innovatiewet Strafvordering geen andere biometrische kenmerken zijn gebruikt voor de beveiliging dan een vingerafdruk, een opname van de iris en een opname van het gezicht.

In de toekomst zullen er dus wellicht meer vormen van biometrische beveiliging of versleuteling mogelijk worden. In het kader van het streven om het nieuwe wetboek toekomstbestendig te doen zijn, is ervoor gekozen biometrische kenmerken bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen.

De biometrische kenmerken aan de hand waarvan de beveiliging of ontsleuteling ongedaan kan worden gemaakt, zijn opgenomen in artikel 4.1.1. Er is aangesloten bij de formulering die is opgenomen in de Innovatiewet Strafvordering, met het verschil dat de biometrische kenmerken in de Innovatiewet zelf zijn opgenomen, terwijl zij in het nieuwe wetboek worden neergelegd in dit besluit. Vooralsnog zijn in dit artikel drie biometrische kenmerken opgenomen, te weten een vingerafdruk of een opname van de iris of het gezicht.

In artikel 2.7.43, tweede lid, van de wet is tevens bepaald dat bij algemene maatregel van bestuur nadere regels kunnen worden gesteld over de wijze van uitvoering van het bevel (bijvoorbeeld over de mate van lichamelijke dwang). De opsporingsambtenaar mag de maatregelen treffen die redelijkerwijs noodzakelijk zijn. Dit is in lijn met de gedachte uit het nieuwe Wetboek van Strafvordering dat men binnen de grenzen van de beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit datgene mag doen wat in de bevoegdheid besloten ligt. Het uitoefenen van enige mate van dwang is vaak geïmpliceerd. De wijze van dwang zal per vorm van biometrische beveiliging verschillen. Zo zal het voor het verbreken van biometrische beveiliging in de vorm van een vingerafdruk bij een niet coöperatieve betrokkene noodzakelijk zijn dat een opsporingsambtenaar de hand van betrokkene vast pakt en eventueel een gebalde vuist opent om zo de vingerafdruk te kunnen gebruiken. Voor een geslaagde opname van de iris of het gezicht moet de opsporingsambtenaar wellicht het hoofd van betrokkene vasthouden en voor de opname van een iris is het mogelijk dat het oog van de betrokkene moeten worden geopend. Het is aan de opsporingsambtenaar om daarbij steeds binnen de algemene beginselen van proportionaliteit en subsidiariteit te handelen (zie artikel 2.1.3 van de wet). Uit het aangehaalde evaluatierapport blijkt overigens dat in de pilot onder de Innovatiewet geen gevallen bekend zijn waarin fysieke dwang is toegepast om een opname van de iris of het gezicht uit te voeren. Gelet op bovenstaande stelt dit hoofdstuk vooralsnog geen nadere regels over de wijze van uitvoering van het bevel, bedoeld in artikel 2.7.43, van de wet.

HOOFDSTUK 5

Telecommunicatiegegevens

Dit hoofdstuk vervangt het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie. De naam van dit huidige besluit is enigszins misleidend, omdat hierin geen regels worden gegeven over (de wijze van) het vorderen van telecommunicatiegegevens (in de terminologie van het nieuwe wetboek: het bevelen die gegevens te verstrekken), maar alleen bepaalde soorten gegevens worden aangewezen als gegevens in de zin van nader genoemde bepalingen in de wet (in het nieuwe wetboek zijn dat de artikelen 2.7.47, eerste lid, 2.7.49, eerste lid, en 2.8.13, vierde lid). Gelet hierop wordt dit hoofdstuk "Telecommunicatiegegevens" genoemd. Regels over het verstrekken én vorderen van gegevens zijn opgenomen in het Besluit verstrekken gegevens telecommunicatie, dat primair valt onder de verantwoordelijkheid van het Ministerie van EZ. .

In dit hoofdstuk zijn enkele kleine wijzigingen doorgevoerd die in het navolgende aan de orde komen. Het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie stamt uit 2004 en wijst gegevens aan over een gebruiker en het telecommunicatieverkeer met betrekking tot die gebruiker die van een aanbieder kunnen worden gevorderd. De grondslag van het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie is gelegen in de artikelen 126n,

eerste lid, tweede zin, 126u, eerste lid, tweede zin en 126zh, eerste lid, tweede zin, van het huidige Wetboek van Strafvordering. Die artikelen bevatten de bevoegdheid tot het vorderen van gegevens over een gebruiker van een communicatiedienst en het communicatieverkeer met betrekking tot die gebruiker (zogenoemde verkeersgegevens). Die vordering kan op grond van de wet slechts betrekking hebben op gegevens die bij algemene maatregel van bestuur zijn aangewezen. Die gegevens worden dus aangewezen in het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie.

Het begrip *verkeersgegevens* in het Besluit vorderen gegevens telecommunicatie en dus ook in dit hoofdstuk is ruimer dan het begrip zoals dat in de Telecommunicatiewet wordt gehanteerd, omdat het (onder meer) de zogenoemde gebruikersgegevens omvat (gegevens betreffende de naam, adres, woonplaats, nummer en soort dienst). In dit hoofdstuk worden de gegevens aangewezen waarvan de verstrekking kan worden bevolen bij een aanbieder van een communicatiedienst, anders dan gegevens die zien op communicatie die wordt beschermd door het telecommunicatiegeheim. Artikel 5.1.2 van dit besluit bevat die aanwijzing.

De volgende artikelen uit de wet zijn van belang voor dit hoofdstuk:

- In artikel 2.7.46, eerste lid, van de wet is de bevoegdheid opgenomen voor de officier van justitie om degene van wie redelijkerwijs kan worden vermoed dat hij toegang heeft tot bepaalde gegevens te bevelen dat hij deze gegevens verstrekt;
- In artikel 2.7.47, eerste lid, van de wet is vervolgens bepaald dat het bevel, bedoeld in artikel 2.7.46, eerste lid, van de wet, kan worden gericht tot een aanbieder van een communicatiedienst voor zover het betrekking heeft op andere gegevens dan die bedoeld in artikel 2.7.48 (gegevens over de inhoud van de communicatie). Zo kan de in het eerste lid van artikel 2.7.47 opgenomen bevoegdheid worden uitgeoefend voor het vergaren van verkeersgegevens en andere gegevens die door de aanbieder worden verwerkt die geen gebruikersgegevens zijn (de verstrekking van gebruikersgegevens mag de opsporingsambtenaar op grond van artikel 2.7.47, derde lid, van de wet zelf bevelen) en die geen betrekking hebben op communicatie die wordt beschermd door het telecommunicatiegeheim;
- In artikel 2.7.49 van de wet is geregeld dat de bevelen, bedoeld in de artikelen 2.7.46, eerste lid, en 2.7.47, eerste lid, ook betrekking kunnen hebben op gegevens die na het tijdstip van het bevel worden verwerkt (vergelijk het huidige artikel 126n, eerste lid, onderdeel b);
- In artikel 2.8.13 van de wet is de bevoegdheid neergelegd tot het vastleggen van communicatie die plaatsvindt door middel van een aanbieder van een communicatiedienst. De bepaling behelst een samenvoeging van de huidige artikelen 126m, 126t en 126zg. Nieuw aan deze bevoegdheid is – voor zover hier van belang – dat in het vierde lid is neergelegd dat de medewerking die de aanbieder van een telecommunicatiedienst moet verlenen als hem een bevel wordt gegeven, het verstrekken van verkeersgegevens met betrekking tot de gebruiker en het communicatieverkeer van de gebruiker omvat. Het gaat om de gegevens als bedoeld in artikel 2.7.47, eerste lid, van de wet (Kamerstukken II 2022/23, 36327, nr. 3, p. 705).

Met het nieuwe wetboek zijn ook de grondslagen voor dit hoofdstuk gewijzigd. Niet langer is in elke bepaling waarin een bevoegdheid is neergelegd tot het geven van een bevel om gegevens te verstrekken, expliciet opgenomen dat bij een aanbieder de verstrekking kan worden bevolen van bij algemene maatregel van bestuur aangewezen gegevens. Er is met betrekking tot de relevante bevoegdheden in Boek 2, Hoofdstuk 7, in algemene zin, namelijk in artikel 2.7.55 van de wet, bepaald dat bij of krachtens algemene maatregel van bestuur nadere regels kunnen worden gesteld over het

bepaalde in Afdeling 7.3.3, onder meer over "de gegevens waarvan de verstrekking kan worden bevolen". In die woorden ligt de eerste grondslag van dit hoofdstuk besloten (artikel 2.7.55 in verbinding met artikel 2.7.47, eerste lid, en artikel 2.7.49, eerste lid, van de wet). De tweede grondslag is te vinden in artikel 2.8.13, vierde lid, laatste zin, van de wet. Zoals hiervoor al aan de orde kwam, houdt een bevel als bedoeld in die bepaling mede het bevel tot het verstrekken van verkeersgegevens in. Omdat het om dezelfde gegevens gaat als in artikel 2.7.47 van de wet, ligt het voor de hand de beide delegatiegrondslagen – die van artikel 2.7.55 en van artikel 2.8.13, vierde lid, laatste zin, van de wet – in dit besluit samen te laten komen.

Artikel 5.1.1 [definities]

Gebruiker

In deze bepaling is allereerst een definitie van gebruiker gegeven. Daarmee is de inhoud van artikel 1, onderdeel a, van het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie overgenomen. Die bepaling geeft als definitie van gebruiker "een gebruiker als bedoeld in artikel 138h, van het Wetboek van Strafvordering." In artikel 138h van het huidige Wetboek van Strafvordering luidt die definitie als volgt: "Onder gebruiker van een communicatiedienst wordt verstaan de natuurlijke persoon of rechtspersoon die met de aanbieder van een communicatiedienst een overeenkomst is aangegaan met betrekking tot het gebruik van die dienst of die feitelijk gebruik maakt van een zodanige dienst." In het nieuwe Wetboek van Strafvordering is deze definitie ongewijzigd overgenomen in artikel 2.1.1. Vandaar dat in artikel 5.1.1 wordt verwezen naar dit artikel.

Deze definitie van de term "gebruiker" verschilt van de definitie van die term in het Besluit bijzondere vergaring nummergegevens telecommunicatie en het Besluit verstrekking gegevens telecommunicatie (waarvoor de verantwoordelijkheid primair berust bij het Ministerie van EZ). Dat de definities verschillen, houdt verband met het feit dat het Besluit vorderen gegevens telecommunicatie uitsluitend berust op bepalingen uit het Wetboek van Strafvordering, terwijl het Besluit bijzondere vergaring nummergegevens en het Besluit verstrekking telecommunicatiegegevens primair berusten op bepalingen uit de Telecommunicatiewet. In dit hoofdstuk wordt aangesloten bij de definitie van "gebruiker" in artikel 2.1.1 van de wet, terwijl in de twee genoemde besluiten van het Ministerie van EZ aan de term "gebruiker" een invulling is gegeven die aansluit bij de definitie in de Telecommunicatiewet. De definitie van de term "gebruiker" in artikel 2.1.1 van de wet verschilt van de definitie van de term gebruiker in de Telecommunicatiewet in die zin dat het in de Telecommunicatiewet gaat om de gebruiker van *openbare* telecommunicatiediensten en *openbare* telecommunicatienetwerken, terwijl het in het Wetboek van Strafvordering gaat om de gebruiker van een communicatiedienst. Aanvankelijk was voor de definitie van gebruiker in het Wetboek van Strafvordering wel aangesloten bij de definitie in het Besluit verstrekking gegevens telecommunicatie (en dus de Telecommunicatiewet) (Kamerstukken II 2001/02, 28059, nr. 3, p. 26-27). De gebruiker werd gedefinieerd als "de natuurlijke persoon of rechtspersoon die met de aanbieder een overeenkomst is aangegaan met betrekking tot het gebruik van een openbaar telecommunicatienetwerk of de levering van een openbare telecommunicatiedienst, alsmede de natuurlijke persoon of rechtspersoon die daadwerkelijk gebruik maakt van een openbaar telecommunicatienetwerk of een openbare telecommunicatiedienst". Die aansluiting is op enig moment losgelaten, doordat de term "openbare" uit de definitie in het Wetboek van Strafvordering werd geschrapt (zie Stb. 2006, 300). Bij nota van wijziging is de definitie – die toen was opgenomen in artikel 126la van het Wetboek van Strafvordering – aangepast, omdat artikel 20, eerste lid, onderdeel a, van het Verdrag van Boedapest tegen computercriminaliteit en daarin opgenomen term "service provider" daartoe verplichtte. Het moest mogelijk worden om verkeersgegevens niet alleen te vorderen van de aanbieders van openbare telecommunicatiediensten en openbare

telecommunicatienetwerken, maar ook van andere (private) aanbieders van een communicatiedienst. Daarbij werd aangetekend dat de betekenis van de uitbreiding voor de praktijk gering zou zijn (Kamerstukken II 2004/05, 26671, nr. 7, p. 29-30). De definities in het Besluit verstrekking gegevens telecommunicatie en het Besluit bijzondere vergaring nummergegevens telecommunicatie zijn hetzelfde gebleven. Dat is verklaarbaar, omdat deze besluiten als gezegd primair zijn gegrond op bepalingen uit de Telecommunicatiewet en deze wet betrekking heeft op openbare telecommunicatiediensten en openbare telecommunicatienetwerken. Dit betekent wel dat het vorderen en verstrekken van gegevens bij niet-openbare communicatiediensten niet wordt genormeerd door het Besluit bijzondere vergaring nummergegevens telecommunicatie en het Besluit verstrekking gegevens telecommunicatie.

Nummer

Met de definitie van de term "nummer" is de inhoud van artikel 1, onderdeel b, van het huidige Besluit vorderen gegevens telecommunicatie overgenomen. Die bepaling geeft als definitie van nummer "een nummer als bedoeld in artikel 1.1, van de Telecommunicatiewet." De in die wet opgenomen definitie luidt: "cijfers, letter of andere symbolen, al dan niet in combinatie, die bestemd zijn voor toegang tot of identificatie van op een elektronisch communicatienetwerk aangesloten, netwerkbeheerders, diensten, elektronische communicatienetwerken, netwerkaansluitpunten of andere netwerkelementen".

Artikel 5.1.2 [aanwijzen gegevens]

In dit artikel is artikel 2 van het Besluit vorderen gegevens telecommunicatie inhoudelijk ongewijzigd overgenomen. De gegevens, genoemd in de onderdelen a tot en met h zijn niet gewijzigd. De artikelen 126n, eerste lid, tweede zin, 126u, eerste lid, tweede zin, en 126zh, eerste lid, tweede zin, van het huidige Wetboek van Strafvordering zijn vervangen door de artikelen 2.7.47, eerste lid, en 2.7.49, eerste lid, van de wet. Zie daarvoor de algemene toelichting op dit hoofdstuk.

HOOFDSTUK 6

Verslaglegging door opsporingsambtenaren

In dit hoofdstuk wordt een bepaling opgenomen met daarin regels over de gegevens die in het proces-verbaal moeten worden vermeld in gevallen waarin derden zijn bevolen gegevens te verstrekken. Het gaat om een zogenoemde bijzondere verbaliseringsverplichting. De wettelijke regeling van de verbaliseringsplicht (artikel 2.1.10, zesde lid, van de wet) bevat een mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen over de uitvoering van de verbaliseringsverplichting. Uitgangspunt is, zoals blijkt uit de memorie van toelichting bij de eerste vaststellingswet van het nieuwe Wetboek van Strafvordering (Kamerstukken II 2022/23, 36327, nr. 3, p. 369), dat bijzondere verbaliseringsverplichtingen uit het huidige wetboek niet in het nieuwe wetboek zijn overgenomen als deze geen toegevoegde waarde hebben naast de algemene verbaliseringsplicht. Het genoemde uitgangspunt geldt ook voor de mogelijkheid om bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen over de uitvoering van de wettelijke verbaliseringsplicht. Dit uitgangspunt laat onverlet dat voorschriften kunnen worden gegeven over de inhoud van wat of de wijze waarop moet worden geverbaliseerd. Een en ander betekent dat bijzondere wettelijke verbaliseringsplichten uit het huidige Wetboek van Strafvordering en uit huidige uitvoeringsbesluiten die geen toegevoegde waarde hebben, evenmin terugkeren in de lagere regelgeving onder de wet. Maar waar daar aanleiding toe is, kunnen voorschriften worden opgenomen over de inhoud van wat moet worden geverbaliseerd. Zoals in de memorie van toelichting bij artikel 2.1.10, zesde lid, van de wet al was aangekondigd, is deze mogelijkheid in dit besluit benut om de bepalingen die in het huidige wetboek voorschrijven welke gegevens

in het proces-verbaal moeten worden vermeld in gevallen waarin derden zijn bevolen gegevens te verstrekken, op het niveau van een algemene maatregel van bestuur over te nemen.

Artikel 6.1.1

In dit artikel wordt de inhoud vermeld van verschillende bepalingen uit het huidige wetboek over vorderingen tot het verstrekken van gegevens. Het gaat om bepalingen die voorschrijven dat van de verstrekking proces-verbaal wordt opgemaakt waarin een aantal gegevens moeten worden vermeld, bijzondere verbaliseringsverplichtingen dus. Het zijn een groot aantal bepalingen die in hun formulering soms licht uiteenlopen maar die in de kern steeds op hetzelfde neerkomen. Een aanzienlijke vereenvoudiging is bereikt door deze bepalingen in dit artikel samen te nemen.

Een bevel tot het verstrekken van gegevens ten behoeve van het onderzoek als bedoeld in Boek 2, Afdeling 7.3.3, van de wet, wordt gegeven aan een derde. In dat bevel worden dus alleen de gegevens opgenomen die voor de derde die uitvoering moet geven aan het bevel relevant zijn. Gegevens over het strafbare feit waar het om gaat, de verdachte en de feiten en omstandigheden waaruit blijkt dat de voorwaarden voor het kunnen van het bevel zijn vervuld, worden in het bevel niet opgenomen. Dat zijn niettemin belangrijke gegevens voor het opsporingsonderzoek en de eventuele berechting die daarop volgt. Het is van groot belang dat ook deze gegevens op schrift worden gesteld, zodat naderhand controleerbaar is dat de bevoegdheid rechtmatig is uitgeoefend.

In onderdeel a is conform het geldende recht bepaald dat in het proces-verbaal de gegevens worden vermeld die ook in het bevel zijn – en op grond van artikel 3.4.5 van het Besluit algemene bepalingen van het opsporingsonderzoek daarin ook moeten zijn – vermeld. Het is ook mogelijk om in het proces-verbaal voor deze gegevens met een hyperlink naar het desbetreffende bevel te verwijzen.

Eveneens conform het geldende recht is in onderdeel b bepaald dat in het proces-verbaal de gegevens worden vermeld die ter uitvoering van het bevel zijn verstrekt.

In onderdeel c is neergelegd dat het strafbare feit, de verdachte en de feiten of omstandigheden waaruit blijkt dat de voorwaarden voor het kunnen geven van het bevel zijn vervuld, in het proces-verbaal moeten worden vermeld. Ook dit is conform het geldende recht. Deze gegevens zullen steeds volledig in het proces-verbaal moeten worden vermeld, omdat zij, zoals hiervoor al werd uiteengezet, doorgaans niet zijn opgenomen in het bevel (zodat daarnaar niet via een hyperlink kan worden verwezen). Het bevel is immers gericht tot de derde, en heeft anders dan het proces-verbaal niet tot doel verantwoording af te leggen over de uitoefening van de betreffende bevoegdheid.

HOOFDSTUK 7

Intrekking, inwerkingtreding en citeertitel

Artikel 7.1.1 [intrekking bestaande besluiten]

Zoals in het voorgaande toegelicht omvat dit nieuwe besluit de inhoud van twee huidige besluiten, namelijk het Besluit inbeslaggenomen voorwerpen (Stb. 1995, 699) en het Besluit vorderen gegevens telecommunicatie (Stb. 2004, 394). Deze besluiten worden ingetrokken.

Artikel 7.1.2 [inwerkingtreding]

Dit artikel regelt de inwerkingtreding van het voorliggende besluit.

Artikel 7.1.3 [citeertitel]

Dit artikel bevat de citeertitel.

De Minister van Justitie en Veiligheid,

Bijlage 1

Transponeringstabel van Besluit inbeslaggenomen voorwerpen naar Hoofdstuk 3 van dit besluit

Besluit inbeslaggenomen voorwerpen	Hoofdstuk 3 van dit besluit
Artikel 1	Artikel 3.1.2
Artikel 2	Artikel 3.1.1
Artikel 3	Artikel 3.3.1
Artikel 4	Artikel 3.1.4
Artikel 5	Artikel 3.3.2
Artikel 6	Artikel 3.1.3
Artikel 7	Artikel 3.1.7
Artikel 8	Artikel 3.1.5
Artikel 9	Artikel 3.1.6
Artikel 10	Artikel 3.2.1
Artikel 11	Artikel 3.3.3
Artikel 12	VERVALLEN
Artikel 13	Artikel 3.2.2
Artikel 14	Artikel 3.2.3
Artikel 15	Artikel 3.2.4
Artikel 16	Artikel 3.2.5

Bijlage 2

Transponeringstabel van het Besluit vorderen gegevens telecommunicatie naar Hoofdstuk 5 van dit besluit

Besluit vorderen gegevens telecommunicatie	Hoofdstuk 5 van dit besluit
Artikel 1	Artikel 5.1.1
Artikel 2	Artikel 5.1.2